

Aldona Kopkjevič

RADI PROBE

*

staćeš ispred mene nekad ceo
i biću sposobna samo da gledam

počećeš da se trudiš, jer za mene
trudi se i onaj koji malo oseća

poželećeš da budeš tvrd: golu zemlju
otkrićeš na svojoj strani kreveta

i bićeš viši: staću pored
kao da sam postala kula

tada ću ti pročitati ovu pesmu
mada sam je napisala o sebi

*

sigurno sam preblizu gledala u onaj zid
u jedan pokret ruke
a ti s druge strane

sigurno si gledao daleko iza nas
kičicom po licu
peščane bež boje

daću ti je
ne postoje zidovi na koje ću se osloniti

dopušteno je trvenje
dopušteno je prilaženje

*

pokušaj da oprostiš
kao da boga nije bilo
i niko nije posmatrao tvoju ljubav

bejaše to prekid struje
tokom noći nisam spavala
jer sam izašla iz kuće

stopala iskrivljena
očni kapci suvi
ostanite pokraj mene

zbog toga što sebe
tebe opasnosti izlažem
oprostila bih sebi
ako bih išla sama

*

kada stojim na mostu
znam ga samo iz sećanja
kada gledam ne osećam
da ne padam u reku

sunce iznad drugog mosta
gledaj kako će odmah potonuti
vidiš me u kasnom sjaju
postojim jer ne razumem

da je nas dvoje malo
da bismo se ogledali jedno u drugom
da li je taj vidik dovoljan
kad postoji mesto i datum

rezultati se mogu promeniti
izmislićemo uzroke
zajedno manje znamo o tome
na čemu još uvek stojimo

LIDO

spavamo pokraj starog, veoma starog manastira
noću se vraćamo kroz otvoreni vrt
miriše bosiljak i gasi se lampica na biciklu

u našoj sobi spava deset osoba
ležemo poslednji

ispod otvorenog prozora
ustajemo kad izađu

putem pokraj same vode
srećemo dva helikoptera
patrolu ostrva

u bioskopskoj sali smo poslednji
jer ja u sebi imam vreme
a ti znaš kako se zaboravlja vreme

dospavati svaki sat do kraja
i probuditi se
ne pamteći san

sedamo najbliže izlazu

*

danas kasnimo s Lida
ovo je već poslednji voz
a ti stojiš i gledaš
a ja već želim da se vraćam sama

posle u vodenom tramvaju
osećam protok pod sobom
zaboravila sam da žurim
i da ćemo sutra oputovati

mogu da ostanem gde sam
iznenada pojavljuje se prostor:
to je budućnost
osećanje
želim još
mogu da želim

neznatna vera:
imam vremena
tu da se vratim

NEMA

tako samo ti se čini
 da imaš trošno telo
 da imaš nepostojano telo
 jer je duže od trenutka
 i tvrđe od peska –
 a sada pusti me da spavam
 koliko ono poželi

tako se budim ispod zemlje
 ukrućena, zgrčena
 to znam gledajući pored
 da ne postoji smrt

ona toplota riđe zemlje
 iznad zemlje žuto nebo
 da smrti uopšte nema
 tako govori smirenost u meni

a ja ponavljam za njom
 jer još uvek ne shvatam
 kraj mene ne bejaše smrt
 već sklupčana u toploj jazbini

BEZBRIŽNOST

uporedi zemlju s nečim boljim
 uporedi sunce
 ni mesec nije sada više usamljen
 neka krenu na putovanje

već je sadašnje vreme
 i odmah pored
 mogu da idem dalje
 prema tome sigurno je blizu
 vrata su otvorena
 ali više nema kuće
 prozora ili praga

bila sam tamo
 u vreme bezbrižnosti
 i bila sam spremna

tiha i gladna
samo nezaštićena

i nikada to more
to nebo i plaža
i kuća i stan
i prenoćište i hotel
i dlan kome verujem
i ono moje telo
neće me primiti celu
niti ću se ja cela otvoriti

uporedi zemlju
s nečim boljim
uzmi njene prezrele plodove
uporedi disanje
poleteće daleko
biće najdalje
uvek te može oduvati

ELEGIJA VLASTITOJ LIČNOSTI

roniš, voda se otvara
otvara i za tobom
ko će na kraju odgovoriti gde si bila
i kuda su plivali oni koje si videla pored

gubeći i hvatajući neprestano gubeći i hvatajući
grimasu i osmeh najteže je uhvatiti
blesak koji nepromenjeno ne svedoči ni o čemu
ko će se osvrnuti, kada budem odlazila?

kada se već oprostim od svih ličnosti
želim da se obradujem svakom rastanku
već si slobodan, tako ću zahvaljivati
čuješ li me još? da, već možeš da nestaneš

duboko u vodu povremeno prodire svetlost
ali ne moram za njom odmah da plovim
kada volimo, uvek se pretvaramo
da smo se svojevolejno molili za ljubav

(S poljskog prevela Biserka Rajčić)